

El projecte 'Cases singulars' obre les portes del patrimoni més ocult amb una sensibilitat inèdita, oposada al turisme cultural massificat

Convidats especials

Maria Palau
BARCELONA

Vostè, barceloní de tota la vida, ha entrat mai a la casa Batlló? No, oi? Normal, perquè potser ja en té el pap ben ple de tant Gaudí. I ja no diguem del ramat de turistes que s'han fet els amos i senyors d'aquest edifici del passeig de Gràcia. Entrar-hi per suportar suors, empentes i renecs? Bah! Ara imagini's, però, que li prometen que a les set del vespre ja no hi queda ni una ànima. I que en lloc d'escoltar la mateixa cançó de sempre en una audioguia –Gaudí aquí i Gaudí allà– li revelaran alguns secrets de la família que hi va viure fa cent anys, els Batlló-Godó. La cosa canvia, no?

Qui diu casa Batlló diu casa Amatller, una altra de les finques de la Mansana de la Discòrdia. Acabada de rehabilitar fa tot just uns mesos, sembla que encara s'hi sent la presència d'Antoni Amatller i la seva filla Teresa prenent un cafè a la sala de música. O a la veïna casa Lleó i Morera, a la tribuna posterior, la presència d'Albert Lleó i els seus amics discutint sobre els últims avenços en el camp de la fotografia.

Aquesta altra manera de visitar el patrimoni, amb un sentit i una sensibilitat per les històries humanes, va engendrar fa cinc anys el projecte *Cases singulars*. Isabel Vallès i Laura Pastor, les seves impulsores, volien fer les coses d'una manera diferent, i les hi han fet. Programen visites en més d'una quinzena d'edificis amb caràcter arquitectònic, tots de propietat privada. Lluny del turisme massificat, el seu model és de petit format. Grups de quinze persones com a màxim. Tot molt personalitzat i impregnat de delicadeses, gestos i detalls. Res de discursos freds farcits d'informacions que qualsevol pot trobar a internet. "Fem recerca constantment. Ens agrada dir que *Cases singulars* és una investigació oberta."

Isabel Vallès i Laura Pastor. A sota, Antoni i Teresa Amatller a la sala de música de la seva casa del passeig de Gràcia, i Albert Lleó (primer per la dreta) amb un grup d'amics a la casa Lleó i Morera ■ ORIOL DURAN / PAU AUDOUARD / MUSEU D'ART JAUME MORERA

El mite que els barcelonins no tenen interès per conèixer el seu patrimoni es desmunta. "En tenen, i molt, però cal fer les coses pensant en ells. A *Cases singulars* el públic local és prioritari." La idea, diuen, és fer-los viure una experiència única: fer-los sentir com un convidat especial dels burgesos que residien en aquestes mansions. Explicar-los qui eren i com vivien. I dotar les visites de contingut cultural, amb concerts, conferències i activitats per a tota la família. Aquest Nadal han

programat un cicle de microteatre a la casa Lleó i Morera que ha estat un èxit espaterrant. I a la casa Rocamora han hagut de prorrogar una exposició

El llibre 'Cases singulars, personatges singulars' celebra els cinc anys d'aventura

de moda, *De Balenciaga a Jean Paul Gaultier*, per atendre tanta demanda.

La casa Rocamora (Ballester, 12) està tancada al públic. *Cases singulars* té acords amb diversos immobles que d'altra manera és molt més difícil, per no dir impossible, visitar. És el cas també del Palau Moxó (plaça de Sant Just, 4), on encara hi viuen. Per a Vallès i Pastor va ser un xoc descobrir intactes les vuit cel·les de les minyones a les golfes de la mansió. "Les van tancar en els anys cinquanta i estan congelades

en el temps. És meravellós." Aquest plus d'autenticitat també regna a l'estudi de l'escenògraf Oleguer Junyent (Bonavista, 22). Està tot tal qual va quedar després de la seva mort el 1956.

Cinc anys han donat per a molt. Tant com per fer un llibre, *Cases singulars, personatges singulars* (coeditat per Albertí Editor i l'Ajuntament de Barcelona), en el qual han condensat l'essència del projecte en suggestius textos i prop de 200 fotografies, la majoria inèdites. ■